Потоки пінних стрімчаків
І урвищ крутосхили,
Де глід назустріч сонцю цвів
Й берізки зеленіли.

Де я вслухавсь у шелест трав
Святого надвечір'я,
Коли востаннє цілував
Марієчку з підгір'я.

Де солодко цвіли сади
Пташиним стоголоссям,
Де запах вітру і води
І дух її волосся...

О, як давно водою сплив,
Дрібним ангельським пір'ям
Той час, коли торкавсь губів
Марієчки з підгір'я.

В свої долоні ніжно брав
Лице, від сліз вологе,
Безтямно-міцно цілував
І вирушав в дорогу.

Жорстоким був далекий край —
Мій цвіт зів'янув рано,
Мене нема більш: прощавай,
Марієчко, кохана!

Більш не торкнусь її губів,
Бо я тепер лиш порох...
Я тут, а та, котру любив,
Лишилась там, де гори.

І на могилу не прийде,
І не заплаче гірко,
Лише з моїх пустих грудей
Зросте підгірна квітка...